

3. Kui vastus teisele küsimusele on eitav ja tagatiseandja rahuldab tagatisesaaja finantstagatise tagatud nõude tagatiseandja muude varade arvel, siis kas direktiivi 2002/47, eriti selle artiklite 4 ja 8 sätteid tuleks tõlgendada nii, et tagatiseandja suhtes tuleks teha erand tagatisesaaja (panga) võlausaldajate võrdsest kohtlemisest likvideerimismenetluses ja tagatiseandjat tuleks likvideerimismenetluses teistele võlausaldajatele eelistada, et ta võiks finantstagatise tagasi saada?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. juuni 2002. aasta direktiiv 2002/47/EÜ finantstagatiskokkulepete kohta (EÜT 2002, L 168, lk 43; ELT eriväljaanne 10/03, lk 89).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Vilniaus apygardos administracinis teismas (Leedu) 3. märtsil 2017 – UAB Enteco Baltic versus Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Kohtuasi C-108/17)

(2017/C 161/15)

Kohtumenetluse keel: leedu

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: UAB Enteco Baltic

Vastustaja: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Eelotsuse küsimused

1. Kas käibemaksudirektiivi (¹) artikli 143 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriigi maksuhalduril keelduda kohaldamast sama direktiivi artikli 143 lõike 1 punktis d sätestatud erandit üksnes põhjusel, et kauba importimise ajal kavatseti kaup tarnida ühele käibemaksukohustuslasele ja seega märgiti impordideklaratsiooni tema käibemaksukohustuslasena registreerimise number, ent asjaolude muutumise järel veeti kaup hiljem teisele maksustatavale isikule (käibemaksukohustuslasele) ja ametiasutusele esitati täielikud andmed tegeliku ostja kohta?
2. Kas sellistel asjaoludel nagu käesolevas kohtuasjas, võib käibemaksudirektiivi artikli 143 lõike 1 punkti d tõlgendada nii, et dokumente, mille õigsust ei ole ümber lükatud (e-HD [elektrooniline haldusdokument] saatelehed ja e-ROR [elektrooniline kättesaamise kinnitus] kinnitused) ja mis kinnitavad kauba vedamist ühe liikmesriigi territooriumil asuvast maksulaost teise liikmesriigi territooriumil asuvasse maksulattu, võib lugeda piisavaks tõendiks kauba vedamise kohta teise liikmesriiki?
3. Kas käibemaksudirektiivi artikli 143 lõike 1 punkti d tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriigi maksuhalduril keelduda kohaldamast selles sättes sätestatud maksuvabastust, kui käsutamise õigus anti kauba ostjale üle mitte vahetult, vaid ostja määratud isikute kaudu (veoettevõtjad/maksulaod)?
4. Kas halduspraktika on vastuolus käibemaksu neutraalsuse ja õiguspärase ootuse põhimõtetega, kui selles tõlgendatakse erinevalt nii seda, mida tuleb lugeda käsutamise õiguse üleminekuks, kui ka seda, millised tõendid tuleb sellise ülemineku tõendamiseks esitada, olenevalt sellest, kas kohaldatakse käibemaksudirektiivi artiklit 167 või artikli 143 lõike 1 punkti d?

5. Kas käibemaksu sissenõudmise puhul kuulub hea usu põhimõtte kohaldamisalasse ka isikute õigus impordikäibemaksust vabastamisele (käibemaksudirektiivi artikli 143 lõike 1 punkti d alusel) sellistes olukordades nagu on kirjeldatud põhikohtuasjas, st siis, kui tolliasutus ei anna maksukohustuslasele õigust saada impordikäibemaksust vabastust põhjendusega, et ei ole järgitud kauba Euroopa Liidus edasi tarnimist puudutavaid tingimusi (käibemaksudirektiivi artikkel 138)?
6. Kas käibemaksudirektiivi artikli 143 lõike 1 punkti d tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriikidel järgida halduspraktikat, mille kohaselt põhineb oletus, et 1) käsutamise õigust ei antud üle konkreetsele lepingupartnerile ja 2) maksumaksja teadis või pidi teadma lepingupartneri võimalikust käibemaksupettusest, asjaolul, et ettevõtja suhtles oma lepingupartneritega elektrooniliste sidevahendite kaudu ning maksuhalduri uurimise käigus leiti, et lepingupartnerid ei gutscheinud näidatud aadressidel ega deklareerinud maksukohustuslasega tehtud tehingutelt käibemaksu?
7. Kas käibemaksudirektiivi artikli 143 lõike 1 punkti d tuleb tõlgendada nii, et ehkki kohustus tõendada õigust maksuvabastusele lasub maksumaksjal, ei tähenda see siiski, et pädeval asutusel, kes otsustab käsutamise õiguse ülemineku küsimuse üle, ei oleks kohustust koguda teavet, mis on kättesaadav üksnes ametiasutustele?

(¹) Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hispaania) 3. märtsil 2017 – Bankia S.A. versus Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán ja María Concepción Marí Merino

(Kohtuasi C-109/17)

(2017/C 161/16)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Bankia S.A.

Kostjad: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán ja María Concepción Marí Merino

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2005/29 (¹) tuleb tõlgendada nii, et selle artikliga 11 on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid nagu kehtivad hüpoteegiga tagatud nõuete täitmist reguleerivad Hispaania õigusnormid – LECi [tsiviilkohtumenetluse seadus] artikkel 695 ja järgmised koostoimes selle artikli 552 lõikega 1 –, milles ei ole ette nähtud omal algatusel ega poole nõudmisel kontrolli ebaausate kaubandustavade suhtes, kaasa arvatud poole nõudmisel, kuna see raskendab või takistab niisuguste lepingute ja toimingute kohtulikku kontrolli, milles võib esineda ebaausaid kaubandustavasid?
2. Kas direktiivi 2005/29 tuleb tõlgendada nii, et selle artikliga 11 on vastuolus niisugused liikmesriigi õigusnormid, mis on sätestatud Hispaania õiguskorras – kuningas 9. märtsi 2012. aasta dekreetseaduse nr 6/2012 (Real-Decreto Ley 6/2012) artiklid 5 ja 6 koostoimes selle seaduse artikliga 15 –, mis ei taga käitumiskoodeksi tegelikku täitmist, kui võlausaldaja otsustab seda mitte kohaldada?